

Č. 5

Profesor Křivanec mi pod nos přisunul dvě mapy Čech a Moravy v měřítku jedna k miliónu. Na jedné z nich byly červené tečky, na druhé modré.

- Tyhle mapy vám nedám, ale jenom pro vaši informaci. Červené tečky značí místa, kde jsme zjistili vykopání ze země či vyjmutí ze zdi nějakých utajených cenností. Nepočítejte. Je jich za tři roky 97. Červené tečky v kroužku jsou místa archeologických nalezišť, kde jisté výzkumné instituce nejprve obdržely stejné návody a modely jako paní profesorka Vránová, ale než archeologové stačili lokality prozkoumat, někdo z nich vyraboval veškeré prodejné cennosti. Modré tečky jsou místa, kde se Chronos nebo některý jeho prostředník pokusili určité množství záhadně získaných cenností prodat, vnutit obchodníkům nebo nabídnout na burzách. Je jich 82. Domníváme se, že v obou případech víme jen o části z nich.

- To je neuvěřitelné, zíral jsem. – To znamená, že Chronos odhalí a nechá vyzvednout asi tak 30 až 50 úplně neznámých pokladů za rok. To dělá dva až čtyři poklady měsíčně! Cennosti pocházejí z rozptylu celého tisíciletí, takže těžko jen někde narazil na neznámý historický pramen, písemnost nebo něco podobného.

Profesor na moji dedukci uznale kývl. Modré tečky byly rozprostřeny rovnoměrně, s jedinou výjimkou, a vyskytovaly se i v sousedním Bavorsku či Sasku, také v jižním Polsku a v Rakousku. Červené tečky byly nahlučeny v místech, kde kulminovalo nejhustší historické osídlení země a důležitá populační či kulturní centra. Vyskytovaly se ovšem i v pustých krajích, jen ne tak hustě. Pár jich bylo na Slovensku, několik v Rakousku a asi osm na jednom místě v Durynském lese.

- To je oblast solných dolů, že? ukázal jsem na to místo. – Nacisté tam koncem války ukrývali ve štolách naloupené poklady. Po válce nebylo nalezeno zdaleka vše.

- Výtečně, pochválil mne profesor. – Ještě byste měl vědět jednu věc. Muž, který prodal panu Jabůrkovi mince, byl u něho již pětkrát, a to zhruba po měsíci, od loňského září. V lednu přišel patnáctého. Třetího února jsme pana Jabůrka kontaktovali my a od té doby zde za závěsem sedí každý den stálá hlídka. Od té doby již onen muž nepřišel. Tutíž zkušenost máme i z jiných měst a obchodů či burz. Kdykoliv začneme určité místo hlídat, jakkoliv skrytě a rafinovaně, Chronos se o tom dozví a již nepřijde. Jsou i jiné zkušenosti. Například poklad z Holého Vrchu. Kolegy Twodance se naše hledání Chronose nikterak netýkalo. On tam skutečně přijel vyšetřovat pouze vraždu vašeho kamaráda. Jakmile se pak obrátil s pokladem na mne, jako na znalce, o kterém věděl, že v těchto záležitostech spolupracuji s policií, musel být zasvěcen a nyní již na případu Chronos spolupracuje. Konec konců, je asi nepovolanějším policistou pro vyšetřování zde v západních Čechách. Panu majorovi pochopitelně ihned došlo, že se vrah na místo činu vrátí. Naleziště a místo vraždy hlídala policie po celou noc, jenže zpovzdálí. Parta nebyla chycena na základě udání občanů, jak vám popsali, ale hned na lesní cestě, jakmile naložili poklad do automobilu. Spolupracovali pak celkem ochotně, ale pan Chronos si návnadu z vlaku nevyzvedl. Nějak to věděl. Nějak rozpoznal past. Co byste z toho vydedukoval vy?

- Že má stroj času, vypálil jsem bez zaváhání.

- Co prosím?

- Nu, jinak to přece vysvětlit nejde. Říká si Chronos a asi nikoliv náhodou. Ví o pokladech ukrytých před staletími nebo před více než tisícem let, o jejichž existenci nikdo nikdy neslyšel, a jeho nálezy mají průměrnou frekvenci dva až tři do měsíce. Ví, kde se přesně nacházejí, jeho poskokové se nikterak nezdržují hledáním. Ví o každé pasti, kterou na něho nalíčíte, a vyhne se jí. Já netvrdím, že fyzicky cestuje do minulosti, ale beze sporu do minulosti nějakým způsobem vidí. Surfuje minulostí tak, jako si piráti stahují z internetu filmy. Zahlédne v desátém století benediktiny s hrncem stříbrňáků, sleduje, jak

ho ukrývají a kam, potom se podívá do archeologické ročenky a zjistí, že na Holém Vrchu se nikdy žádný poklad nenašel. Logicky mu z toho vyjde, že poklad je ještě ve skále, a pošle si pro něj. Bude to kovaný historik, možná i kunsthistorik. Je svého druhu vlastenec, protože se zaměřuje na poklady a hodnoty české provenience, i když nepohrdá ani Bavorskem, Polskem a bývalou širší vlastí. Co do rozprodávání, tam již se projevuje méně vlastenecky a obohacuje všechny evropské trhy. V případě univerzitních insignií se ovšem zachoval velmi vlastenecky. Mohl pro ně najít nějakého zazobaného soukromého mecenáše, ale snaží se je nabídnout původnímu majiteli, i když ne zadarmo. Možná na univerzitě studoval a má k ní citový vztah. Možná jde o zneuznaného archeologa, který se mstí a při tom předvádí své fenomenální schopnosti. Rozhodně bych ale typoval na malého českého člověka s omezenými společenskými kontakty. Nemá spojení s žádnými opravdu bohatými soukromými sběrateli a mecenáši. A nevyhledává ho, ačkoliv tam by měl zajištěné utajení a diskrétnost, možná i vyšší kupní cenu. Nalezené poklady rozpouští na běžném trhu, což je pro něho daleko nebezpečnější. Bude to společensky neaktivní samotář, možná asociál. A, nebo má zkrátka strach, že kdyby si zadal s opravdu bohatými a mocnými lidmi, vzbudil by u nich zájem o svou schopnost vidět do minulosti. A to by mu mohlo přinést hodně velké nepříjemnosti. Proto kontaktuje jen malé prodejce a využívá jen partičky primitivních tupců, kterým nedojde, o co tu ve skutečnosti běží. Je také možné, že jde o dvě osoby. Jeden surfuje minulostí a posílá různým odborníkům, jako je například paní profesorka Vránová, podklady pro výzkum opomenutých lokalit. Dělá to asi nezištně. Druhý mu kouká přes rameno a jeho poznatků využívá k okamžitému vylupování takových lokalit. Archeologický Jackylle a Hyde.

Profesor vrhl na majora Twodance vítězný pohled, něco jako: Vidíte? Já vám to říkal.

- Pan Volf je zkrátka borec, vzdychl si Twodance. – Možná už taky ví, kde Chronos bydlí.

- To samozřejmě vím, připustil jsem.

Rázem vše ztichlo a všichni k nám otočili hlavy. Pochopil jsem, že mé předchozí vývody je nepřekvapily. Ledacos z toho si dokázali odvodit sami. Tohle je ale poněkud šokovalo. Twodance učinil rukou gesto, jako by mi chtěl zabránit v nějakém nepodloženém konstatování, ale já se zastavit nedal.

- Přece tady, zapíchl jsem prst do mapy s modrými tečkami.

- Ano? zeptal se opatrně Twodance a mrkal na poručíka, asi aby přinesl svěřací kazajku.

- Jistě. Někde v oblasti podhůří Brd. – To je přece jasné. Poklady sice hledá všude, kde se o nich dozví, ale prodává z opatrnosti všude jinde, jen ne blízko místa, kde sám bydlí. Je to jen instinktivní opatrnost, ale on nemá trasologické znalosti. Protože si sám asi nedělá tečky do mapy, nedojde mu, že se postupně odhaluje. Vzniká totiž nápadný kruh o průměru asi padesáti kilometrů. Prodává v Praze, v Táboře, v Písku, v Plzni a v Budějovicích. Už ale neprodává v Berouně, v Příbrami, v Blatné, nebo v Nepomuku. Středem kruhu jsou Brdy. Jeho prodejní místa jsou rovnoměrně rozprostřená po celých Čechách a na Moravě, ve všech větších městech, kde existují vhodné prodejci. Tohle je jediné větší území, kde neprodává vůbec, ačkoliv by tam prodejce i kupce také našel.

Twodance si prudce přitáhl mapu a zíral do ní jako uhranutý. Zíral hlavně na tužku v mé ruce, jejíž hrot vůbec neukazoval na Brdy, ale na Konstantinovy Lázně, na místo, o kterém má předchozí dedukce platila ještě lépe než o Brdech. V tu chvíli se major Twodance s úlevou usklíbl. Pochopil, že si pro tuto hru vybral skutečně důstojného spoluhráče, a jak jsem doufal, rozhodl se ji hrát dále.

- Do prkýnka! Všiml jsem si té mezery, ale myslel jsem, že je to na něho moc pustý kraj. Samá vojenská pásma, málo lidí a žádní bohatí.

- Je možné, že to vysvětlujete správně, uklidňoval ho profesor. – Je ale také možné, že má pravdu pan Volf. Přinejmenším by nám to podstatně zúžilo okruh pátrání. I to je ovšem hledání jehly v kupce sena. Nemůžeme ho usvědčit, dokud nevíme, jak to dělá.

Další řeči byly již jen opakováním a přemíláním předešlého. Nakonec jsme Twodancovi podepsali, co chtěl, a ještě desetkrát slíbili, že se do věci opravdu přestaneme vrtat.

Šli jsme domů a byla už tma jako v ranci. Měsíc byl právě v novu a přes jednolitou deku mlhavého oparu neprosvítila jediná hvězda. Jen Večernice zářila přesně na západě jako rozpitá kaňka fosforového inkoustu.

- Na to, že se v tom hrabou dva roky, nic moc nevědí, vyjádřil za mne myšlenky Tvrďák. – Nebo vědí, a nám to neřekli.

- Jsou v koncích a chybí jim fantazie, kývl jsem. – Ten stroj času je napadl stejně jako mne, ale je to pro ně moc odvážná myšlenka. Moc nekorektní. Připadali by si jako hlupáci, kdyby začali pátrat tím směrem. Nevědí, jak to zdůvodnit nadřízenejm orgánům, aby je psychologka neposlala šupem do blázince.

- Co chtějí dělat dál?

- Nic. Čekat, až udělá chybu. Budou si kreslit tečky, evidovat nálezy a prodeje a pátrat po chlapíkovi z fotky, což je dost tristní, protože ve skutečnosti může vypadat úplně jinak. Přebarvený vlasy, nalepené knírek a tak... Otisky prstů nemají. I na tý fotce měl Chronos rukavice. Navíc to nemusel být Chronos, ale jen zjednaný prostředník. Teď si projedou v databázi všechny registrované historiky a archeology, co žijou někde v tom kruhu okolo Neumětelské a Radoušské. Chvilí je budou pozorovat a prověřovat, ale k ničemu jim to nebude.

- Proč by nebylo? vyjevil se Tvrďák.

- Copak jsi neposlouchal? Ten chlápek ví i to, že na něho čekají u Jabůrka. Už nikdy tam nepřijde. Věděl, že pochytili partu z Holýho Vrchu a mají ten poklad. Nevyzvedl si falešnou tašku z vlaku. Kouká jim i do těch jejich mapiček. Stačí mu, aby se mrknul do nedávné minulosti, tak půl minuty zpátky, a ví všechno o komkoliv a o čemkoliv. Podle mne ví i to, že já od téhle věci dávám ruce pryč a jdu si zase čmárat svoje mystifikace. Za pár minut bude vědět, o čem se my dva teď spolu bavíme.

- Cože? Proč ne hned?

- Hned, jakmile se to stane minulostí. V přítomnosti a v budoucnosti nic nevidí.

- Aha. Seš si jistě?

Tvrďák se začal opatrně rozhlížet kolem sebe.

- Neblbni, není tady fyzicky. Jenom to nějak ví. Zjistí to. Stejně jako ví, kdo, kdy a proč schoval před tisícem let poklad do skály pod kostelem na Holým Vrchu. Cokoliv na něho přichystají, bude o tom vědět a vyhne se tomu.

- A jak ho chtějí chytit?

- Těžko. Do toho mně ale už nic není. Podepsal jsem písemnej distanc a jak znám Twodance, toho prokurátora by mi doopravdy přišil, kdybych se v tom dál vrtal. Až ho chytí, potom se teprve sejdu s Twodancem, nechám si o tom vyprávět a možná podle toho napíšu detektivku. Ale tohle je na nás fakticky moc velký. Nejsem blázen, abych chtěl trumfnout akci nějaký celostátní centrály, která probíhá po celý střední Evropě a zaměstnává Interpol, nebo co já vím koho ještě. To není jako ve Škodovce, kde jsme měli výhodu znalosti prostředí a spoustu známejch.

Během lamentace jsem se poškrábal na uchu, což bylo naše staré znamení, že co právě říkám, nemyslím vážně. Tvrďák pochopil a skousl si spodní ret, abych zase já pochopil, že on pochopil. To jsme měli z jedné špionážní knížky a používali jsme tyhle a mnohé další signály už dobrých patnáct let.

- Já bych to tak rychle nepouštěl, mudroval Tvrďák, aby naše kapitulace nevypadala nápadně. – Ale sám to dělat nebudu, páč nemám tvýho fištróna a páč nám to jde jen ve dvou. Takže se zase zahrabeš do knížek?

- No, jel bych o víkendu někam na vandr. Prostě bych vypadnul z města. Těšil jsem se na vandr po Berounce a z toho sešlo. Já požaduju náhradní vandr. Například jsem už dlouho nebyl na Solviňáku na Střele. Jedeme trojkou na sever, ne?

Tvrďákovi zasvítily oči. Pochopil okamžitě. Solviňák byl jeden náš starý kemp, který shodou okolností ležel na říčce Hadovce kousek od hradu Krasíkova a také kousek od Konstantinových lázní, nikoliv na Střele. Jenže Solviňák nebyl oficiálním názvem a ten trampský název znalo jen nějakých pět, šest lidí na světě, mezi nimi já a Tvrďák. I kdyby nás kdokoliv právě teď sledoval nebo poslouchal, netušil by, o čem mluvíme.

- Tak jo, souhlasil Tvrďák. – Na Střele jsem nebyl, ani nepamatuju. Alespoň si odpočinem a vyvětráme hlavu. Budeme zírat do ohýnku, opékat špek a pít kafe s rumem. V sobotu můžeme vyrazit na Vladař a ke Žluticům. Tak v pátek na nádraží?